Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Ullmann, Johan Christian Viggo

Titel: BREV TIL: Ullmann, Vilhelmine FRA: Ullmann, Johan Christian Viggo (1873-01-25)

Citation: Ullmann, Johan Christian Viggo: ”BREV TIL: Ullmann, Vilhelmine FRA: Ullmann, Johan Christian Viggo (1873-01-25)”, i *Breve fra Viggo Ullmann under et Ophold i Danmark ved de danske Folkehøjskoler Vinteren 1872-1873*, Det Schønbergske, s. 127. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-002222580-000-shoot-L0022225800000032.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Viggo Ullmann under et Ophold i Danmark ved de danske Folkehøjskoler Vinteren 1872-1873

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Lørdag 25de januar 1873.

Igaar aftes havde jeg anledning til at høre et meget interessant foredrag. Lige tæt op ved skolen ligger nemlig præstegaarden, hvor der bor en gammel præst, som har til kapellan sin svigersøn J. V. Hoff, der er en af Grundtvigs varmeste venner; han har virket saa meget her, at nu, da den gamle præst maa tage sin afsked, har en stor mængde folk sluttet sig sammen til en frimenighed, som snart har sin kirke færdigbygget, og Hoff er deres præst. Hoff som for resten er meget nøie kjendt med Bjørnson, Christopher Bruun og hans kone — hun har været i Hoffs hus et halvt aar — med Arvesen o. fl., holdt igaar et foredrag om det menneskeliges forhold til det kristelige, som i mange maader var oplysende og lærerigt for mig. Han paapegede, at det menneskelige i egentligste forstand var den natur, som Adam og Eva havde før syndefaldet, dette var gudsbilledet, som hos os paa de tusinde maader var forvrængt og fordrevet af synden, der ikke er det menneskelige eller overhovedet menneskelig, men lige det modsatte, det umenneskelige i os; kunde vi naa tilbage til det fulde menneskelige, som altsaa ikke er det gamle men det ny menneske, da var vi hjulpne et langt stykke fremad. Det kan vi jo ikke her paa jorden, men et godt stykke kan vi naa, fordi Kristus har givet sig hen for vore synder; men kommer vi først et stykke paa vei henimod det sande menneskelige, henimod paradismenneskeligheden, da vaagner spørgsmaalene i os: hvorledes skal jeg blive ren for mine synder. Og saa kommer kristendommen, der viser hen til daaben og til Kristus, som er tilstede der i sit ord. Folkehøiskolerne kan altsaa ved at lede de unge ind paa det menneskeliges vei, vække spørgsmaalene hos dem, det er deres s. 128store gjerning; det videre maa Guds menighed, som høiskolerne stadig maa pege hen til, oplyse dem om, ellers er de meningsløse. Jeg ved ikke, om jeg har forstaaet at klare det rigtig for dig, men et lidet indtryk kan du da faa af dette deilige foredrag. Ak, hvor det er deiligt at være her paa Vallekilde.